

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1231/2025
08.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.40/23 од 13.02.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 97/25 од 18.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ђорђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.40/23 од 13.02.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 97/25 од 18.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К.бр.40/23 од 13.02.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 97/25 од 18.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног, а пресуда Основног суда у Крушевцу К.бр.40/23 од 13.02.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Драган Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али у образложењу захтева, не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ наводи да не постоји ни један доказ да је окривљени учинио кривично дело које му се ставља на терет. Према наводима захтева оштећени је дао лажну тврдњу у погледу настанка повреда за које бранилац износи сопствени закључак да су у питању лаке телесне повреде које нису нанете дрвеним предметом и да се самим тим ради о кривичном делу из члана 121. став 1. КЗ, а за то дело је по оцени браниоца сагласно члану 103. и 104. ЗКП наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Наиме, објаснио је да је окривљени ангажовао оштећеног за помоћне послове, али како исти није добро урадио оно што му је прецизно објашњено, купац је био љут и вратио робу, ради чега окривљени није хтео да плати оштећеном, а он је почео да му прети. У конкретном сукобу оштећени је скочио са столице у намери да удари окривљеног, па је онда он узео летвицу са стола да би се одбранио. Оштећени је потрчао према вратима и левом страном тела ударио у стаклена врата, устао је па је предњом десном страном ударио у орман поред врата. Окривљени је кренуо ка оштећеном а он је устао и скренуо десно према радионици, три пута је левим куком ударио у кваку врата а потом левом руком ударио кваку, отворио врата и изашао. На основу свега наведеног бранилац закључује да је немогуће летвицом задати описане повреде и то преко одеће, већ су наведени подливи код оштећеног настали у конкретном случају ударањем целим телом о ивицу ормана и кваку. Такође, бранилац наводи да је исказ сведока ББ апсолутно неистинит, јер се сведок није налазио на лицу места. По наводима браниоца окривљени није ударио оштећеног песницом јер није имао разлога, при чему окривљени има 63. године са тешким је повредама из рата, које нису залечене и није у стању да се потуче са било ким.

На овај начин бранилац окривљеног суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, те је

Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ђорђевића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Поред наведеног, бранилац окривљеног истиче и да суд није извео као доказ вештачење – реконструкција догађаја на лицу места, што је предложио окривљени, на који начин се указује на повреду одредбе члана 395. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ђорђевића и у овом делу оценио као недозвољен.

Поднетим захтевом се указује и на повреду одредбе члана 398. и 402. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Ђорђевића и у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић